

PAUSA INFINITA

Elena Rodríguez Orero 2º Batxillerat.

5-05-2020

Avui ha sigut un dia més avorrit que de costum, mare ha estat des d'aquest matí treballant a l'ordinador i pare sense parar de cridar per telèfon i ningú dels dos m'explica personalment què està passant. Portem una setmana i tres dies sense sortir de casa, en les notícies diuen que han cancel·lat les classes i el treball per un virus letal o alguna cosa així. Hui, a més, he cuinat pasta amb formatge i plàtan fregit amb un poc de salsa de tomaca. Els ha encantat, crec que vaig a estudiar per cuinar a més gent.

8-05-2020

El millor dia de la meua vida, he jugat amb els meus pares al *monopoli* i els he guanyat!! Ha sigut súper guai! En instagram he vist molta gent que fa esport per moure's ja que ningú pot eixir de casa. Com jo no tinc massa espai, crec que demà aniré al terrat amb una estoreta del traster per fer exercici. Els pares m'han dit que sí que puc pujar i m'han deixat les claus.

Així és, al dia següent puja al terrat, els seus pares, engolits en la nova rutina, li han prestat poca atenció. La part superior de la casa, estava destinada principalment a posar els motors dels aparells d'aire condicionat i per estendre la roba, ja que les galeries de cada casa eren massa petites. No hi ha molta roba i es veu de lluny, la ciutat, envoltada per un núvol gris-marró que embruta el paisatge. Després de col·locar l'estoreta i posar música, comença la sessió d'exercicis, quan de sobte, s'escolten unes sirenes d'ambulància, apropant-se fins al punt en què l'oïda feia mal a causa de l'alta freqüència de les sirenes. Aguantant a la barana, per veure l'escàndol que està passant davall del seu portal, es posa de puntetes i després d'una relliscada inoportuna, nota com el seu cos descendeix bruscament i el seu cabell es mou, com volguent tornar a la sessió d'exercicis que s'havia quedat a mitges. De sobte, la foscor envaeix el seu jove cos. No sent absolutament res.

Una habitació, negra com el carbó i freda com el gel. Es desperta, amb un dolor suau en el cap i amb els ulls oberts; intenta visualitzar on es troba: a l'esquerra, una paret completament negra, amb unes punxes enormes i afiladíssimes; a la dreta, les mateixes punxes; punxes per tot arreu. S'alça pausadament interpretant la situació i comença a buscar una eixida. Quan va movent-se per l'estranya habitació nota quelcom al seu darrere. Es gira lentament; es dona compte que unes ombres segueixen la seua pròpia ombra, deformades, com si intentaren arrossegar el seu cos, cap a les terribles punxes. En un intent desesperat de sortir d'aquell lloc, desitja amb totes les seues forces, trobar una porta. I així, del no-res, en una paret, al costat de les grans punxes, apareix una porta blanca, per on ix d'aquella habitació.

Es troba en una nova habitació, molt més gran que l'anterior, però continua sent tota negra sense cap tipus de senyal de vida, de llum o so, excepte el dels seus propis passos, descalços caminant per un sòl mullat. Després de fugir d'aquelles ombres, s'assenta en la meitat de l'habitació per agafar una mica d'aire i com no veu absolutament res, tanca els ulls i intenta recordar com ha arribat fins allí o recordar tan sols qui és. Després de recapacitar molt, sense resultat, torna a imaginar una porta d'eixida, no vol estar ací. Com en l'anterior habitació, apareix una porta blanca al seu costat. L'obri. L'única cosa que ix d'ella són rajos de llum.

Ara es troba en una habitació, molt llarga, camina tranquil·lament prestant atenció amb tots els seus sentits. Aquest nou lloc és brillant però no aconsegueix identificar què és el punt emissor de tanta llum. Sent una agradable sensació de benestar i comença a recordar mentres passeja. Recorda que va nàixer, va créixer i viu feliç però absent de la realitat. Sense donar-se compte, després de caminar molt per l'habitació, que pareix infinita, xoca amb una paret i de sobte, escolta unes veus, del no res, provocant un gran eco en tota la grandíssima habitació.

- Ho sent moltíssim, però hem de desconnectar la màquina, porta així 3 anys...
- ¿No hi ha altra opció?
- Sí, però és massa tard. Sé que és molt dur però no podem fer res més. Hem contactat amb els millors especialistes...
- Bé, confie en vostés, facen el que consideren adequat....

Al finalitzar la conversa tan estranya i sense sentit, en la paret amb què havia xocat, apareix una porta, aquesta vegada negra. Amb esforç, aconsegueix obrir-la i s'endinsa en una nova habitació, quedant tancada al seu darrere; no hi ha tornada. Vol eixir d'aquell bucle.

És tot molt distint a les anteriors habitacions; es troba, no en una nova cambra, sinó en un poble. És de nit i està nevant.

A la seua dreta hi ha un bosc, frondós i inquietant, i a la seua esquerra es troba el poble. Quan torna a mirar el bosc, apareix un llum, que es mou ràpidament i silenciosament fins la seua posició. Mentre s'aproxima, la llum comença a adoptar una forma; és una llum d'un tren a vapor. El tren para justament al seu costat i fixant-se bé, no circula per cap carril.

S'obri una porta del vagó principal i ix una persona uniformada, li diu d'entrar. Sense pensar-ho molt, puja al tren. Una vegada dins, busca seient i fixant-se en els passatgers, són tots iguals. Ombres negres, sense rostre, callades, que van vestides i no senten curiositat per vore qui acaba de pujar al tren. Indiferents.

S'asseu al costat de la finestra i després de tanta ansietat prèvia, decideix tancar els ulls un poc, mentre el tren es mou lentament sense destí, fins a l'infinit.

